

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2023, sen. zn. 29 ICdo 23/2023, ECLI:CZ:NS:2023:29.ICDO.23.2023.1

Číslo: 24/2024

Právní věta:

Spor zahájený žalobou podle ustanovení § 91a o. s. ř. směřující do incidenčního řízení o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky má povahu incidenčního sporu [§ 159 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona].

Jelikož popření pohledávky dlužníkem, jehož úpadek je řešen konkursem, nemá vliv na zjištění pohledávky přihlášeného věřitele, není dlužník osobou oprávněnou k zahájení odporového sporu o pravost, výši a pořadí pohledávky takového věřitele, a tudíž ani osobou oprávněnou do tohoto sporu intervenovat prostřednictvím institutu hlavní intervence (§ 91a o. s. ř.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.03.2023

Spisová značka: 29 ICdo 23/2023

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Incidenční spory, Insolvenční řízení, Popření pohledávky, Žaloba odpůrčí [Žaloba]

Předpisy: § 159 odst. 1 písm. a) IZ

§ 160 IZ

§ 91a o. s. ř.

§ 9a o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou došlou Krajskému soudu v Praze (dále jen „insolvenční soud“) dne 9. 5. 2022 se žalobkyně (V. H.) domáhá vůči žalovaným 1) A. T., s. r. o. /dále též jen „společnost AT“/ a 2) TP Insolvence, v. o. s., jako insolvenčnímu správci žalobkyně] určení, že „právo popírat pohledávky“ přihlášené společností AT do insolvenčního řízení žalobkyně (vedeného u insolvenčního soudu pod označenou

spisovou značkou náleží jí a nikoli druhému žalovanému.

2. Žalobkyně – odkazujíc na ustanovení § 91a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) – opírá žalobou uplatněný požadavek o následující skutečnosti:

1) U insolvenčního soudu je vedeno pod označenou spisovou značkou insolvenční řízení na majetek žalobkyně.

2) Na přezkumném jednání dne 28. 3. 2019 popřel (původní) insolvenční správce žalobkyně (Mgr. J. N., LL.M.) pohledávky, které přihlásila do insolvenčního řízení společnost AT; následně společnost AT podala žalobu o určení pravosti přihlášených pohledávek; řízení je vedeno u insolvenčního soudu pod označenou spisovou značkou.

3) Insolvenční soud svolal na 10. 3. 2022 schůzi věřitelů, na které žalobkyně „prezentovala“ své námitky ohledně vad insolvenčního řízení, jež následně doplnila podáními ze dne 14. 3. 2022, 21. 3. 2022 a 25. 3. 2022. Přitom podrobně popsala vady, jimiž insolvenční soud zatížil (podle jejího názoru) insolvenční řízení, s tím, že (označená) soudní rozhodnutí a soudní písemnosti, které byly vydány v rámci insolvenčního řízení, nejsou opatřeny dostatečnou úrovní elektronického podpisu.

3. Proto má žalobkyně za zcela splněné předpoklady pro podání intervenční žaloby, neboť „na její straně je dostatek právního zájmu“ na jejím podání.

4. Usnesením ze dne 23. 6. 2022 insolvenční soud žalobu odmítl (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II.).

5. Insolvenční soud – vycházejíc z ustanovení § 91a o. s. ř. a z ustanovení § 7 a § 160 odst. 1 a 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. [29 Cdo 617/2009](#), uveřejněný pod číslem 107/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 107/2011“), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014, sp. zn. [29 ICdo 33/2014](#), uveřejněné pod číslem 92/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 92/2014“) – dospěl k závěru, podle něhož je vyloučena hlavní intervence žalobkyně do incidenčního řízení o určení pravosti pohledávek (vedeného v rámci insolvenčního řízení žalobkyně pod označenou spisovou značkou). Za stavu, kdy žalobkyně (dlužnice) nebyla oprávněna podat incidenční žalobu o popření pohledávky společnosti AT, „nemohla obcházet nedostatek procesního oprávnění prostřednictvím institutu hlavní intervence“.

6. Proto insolvenční soud žalobu odmítl jako podanou neoprávněnou osobou.

7. Vrchní soud v Praze k odvolání žalobkyně usnesením ze dne 19. 10. 2022 potvrdil usnesení insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

8. Odvolací soud – vycházejíc z týchž ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona – se ztotožnil se závěry insolvenčního soudu ohledně nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně k podání žaloby o hlavní intervenci do incidenčního sporu o určení pravosti pohledávky.

9. Pro úplnost dodal, že jediným účinkem popření pohledávky věřitele insolvenčním dlužníkem, na jehož majetek je prohlášen konkurs, je, že pro pohledávku, kterou dlužník popřel co do její pravosti nebo výše, není v rozsahu popření upravený seznam přihlášených pohledávek exekučním titulem. Popření však nemá vliv na zjištění pohledávky (§ 192 odst. 3 insolvenčního zákona). Není-li žalobkyně aktivně věcně legitimována k podání žaloby o určení pravosti pohledávek společnosti AT, není (nemůže být) aktivně legitimována ani k podání žaloby o hlavní intervenci do (již) projednávaného

incidenčního sporu mezi společnostmi AT a druhým žalovaným o určení pravosti pohledávek.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, které má za přípustné (posuzováno podle obsahu dovolání) k řešení právní otázky náležitostí výzvy k odstranění vad žaloby (§ 43 odst. 2 o. s. ř.), kterou odvolací soud vyřešil v rozporu s (označenou) judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, a právní otázky aktivní věcné legitimace k podání žaloby o hlavní intervenci (§ 91a o. s. ř) do incidenčního sporu o určení pravosti pohledávek, dosud (podle jejího názoru) Nejvyšším soudem nezodpovězené.

11. Dovolatelka je přesvědčena, že je z žaloby zřejmé, čeho a na základě jakých skutečností se domáhá, a snáší argumenty ve prospěch závěru, podle něhož je aktivně věcně legitimována k podání žaloby o hlavní intervenci.

12. Přitom zdůrazňuje, že v projednávané věci nejde o incidenční spor, nýbrž o „zvláštní žalobu“ podle občanského soudního řádu. Dospěl-li insolvenční soud k závěru o nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně, mohl žalobu (rozsudkem) zamítnout (a nikoli odmítnout podle ustanovení § 160 odst. 4 insolvenčního zákona).

13. Konečně dovolatelka poukazuje na (dosud neskončené) řízení vedené u insolvenčního soudu (v rámci insolvenčního řízení vedeného na její majetek) pod označenou spisovou značkou, v němž se domáhá proti druhému žalovanému (mimo jiné) určení „neexistence“ pohledávek, které přihlásila do insolvenčního řízení společnost AT.

14. Proto požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů.

III.

Přípustnost dovolání

15. Nejvyšší soud se v první řadě zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

16. K zodpovězení právní otázky náležitostí výzvy k odstranění vad žaloby (§ 43 odst. 2 o. s. ř.) není dovolání přípustné (§ 237 o. s. ř.) již proto, že na jejím řešení napadené rozhodnutí nespočívá.

17. Dovolání je však přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení právní otázky, zda je žalobkyně aktivně věcně legitimována k podání žaloby o hlavní intervenci (§ 91a o. s. ř.) do (incidenčního) řízení, v němž se věřitel (zde společnost AT) domáhá vůči insolvenčnímu správci dlužnice (žalobkyně), jejíž úpadek je řešen konkursem, určení pravosti (insolvenčním správcem popřehých) pohledávek, dosud Nejvyšším soudem beze zbytku nezodpovězené.

IV.

Důvodnost dovolání

18. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

19. Podle ustanovení § 9a o. s. ř. k projednání žaloby podle § 91a jsou příslušné v prvním stupni okresní nebo krajské soudy podle toho, u kterého z těchto soudů probíhá v prvním stupni řízení o věci nebo právu, na něž si žalobce činí nárok.

Podle ustanovení § 91a o. s. ř. kdo si činí nárok zcela nebo částečně na věc nebo právo, o nichž probíhá řízení mezi jinými osobami, může až do pravomocného skončení tohoto řízení podat žalobu proti těmto účastníkům.

Podle ustanovení § 7 insolvenčního zákona, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.

Podle ustanovení § 7a insolvenčního zákona krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně a) v insolvenčním řízení, b) v incidenčních sporech, c) ve sporech o náhradu škody nebo jiné újmy, která vznikla porušením povinnosti podat insolvenční návrh, d) ve sporech o náhradu škody nebo jiné újmy, která vznikla zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu, e) ve věcech vyplývajících z právních vztahů mezi dlužníkem a insolvenčním správcem týkajících se majetku patřícího do dlužníkovy majetkové podstaty.

Podle ustanovení § 159 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona incidenčními spory jsou spory o pravost, výši nebo pořadí přihlášených pohledávek.

Podle ustanovení § 160 insolvenčního zákona incidenční spor se projedná a rozhodne na návrh oprávněné osoby, podaný v rámci insolvenčního řízení u insolvenčního soudu; tento návrh má povahu žaloby (odstavec 1). Žalobu podanou podle odstavce 1 opožděně nebo osobou, která k tomu nebyla oprávněna, insolvenční soud odmítne. Stejně postupuje, má-li žaloba nedostatky, které se nepodařilo odstranit a které mu brání v řízení o ní pokračovat (odstavec 4).

20. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení občanského soudního řádu a insolvenčního zákona již v době vydání rozhodnutí o úpadku dlužnice (15. 11. 2018) a později nedoznala změn. S přihlédnutím k době vydání rozhodnutí o úpadku dlužnice se přitom pro předmětné insolvenční řízení a incidenční spory jím vyvolané uplatní i v době od 1. 6. 2019 insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 5. 2019 [srov. článek II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. 31/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony].

I. Obecně k žalobě o tzv. hlavní intervenci.

21. Nejvyšší soud v první řadě předesílá, že tzv. hlavní intervence (§ 91a o. s. ř.) je jednou z forem společenství účastníků, která umožňuje, aby nároky více osob ohledně téže věci nebo práva byly projednávány společně a rozhodnuty současně. Žalobcem při hlavní intervenci je osoba, která jednak podala u soudu žalobu a vyjádřila v ní vůli vystupovat jako žalující strana, a jednak o sobě tvrdí, že má zcela nebo částečně nárok („lepší“ právní titul) na věc nebo právo, na něž si činí nárok žalobce. Jako žalovaní jsou při hlavní intervenci procesně legitimováni účastníci původního (již probíhajícího) řízení, jehož předmětem je věc nebo právo, na něž si žalobce činí nárok. Účastenství se při hlavní intervenci zakládá podle ustanovení § 90 o. s. ř., tedy procesním způsobem. Hlavní intervence je namířena proti oběma stranám (žalobci i žalovanému) z probíhajícího řízení, neboť u obou popírá jejich (jimi tvrzené) nároky k věci nebo právu, o něž vedou mezi sebou spor, a vychází z předpokladu,

že je to žalobce (tzv. hlavní intervent), komu ve skutečnosti svědčí hmotné právo k této věci nebo právu. Nárok žalobce (tzv. hlavního intervenanta) tedy může být odvozován pouze z hmotného, a nikoli jen z procesního práva. Petit žaloby, kterou se uplatňuje hlavní intervence, zpravidla je, ale vždy nemusí být, shodný s petitem žaloby, která je projednávána v původním (probíhajícím) řízení. Musí však, buď zcela nebo zčásti (v závislosti na tom, v jakém rozsahu si tzv. hlavní intervent činí na věc nebo právo nárok), představovat konečné řešení právního vztahu nebo práva, o něž v probíhajícím (původním) řízení jde. Věcně příslušným k projednání a rozhodnutí hlavní intervence je ten soud, u něhož probíhá (eventuálně proběhlo) v prvním stupni řízení o věci nebo právu, o něž si žalobce činí nárok (§ 9a o. s. ř.). Stejný soud je rovněž místně příslušný. Úprava věcné a místní příslušnosti tímto způsobem umožňuje, aby probíhající řízení a řízení o hlavní intervenci mohla být spojena ke společnému řízení (§ 112 odst. 1 o. s. ř.); není-li žaloba, kterou byla uplatněna hlavní intervence, po formální stránce vadná nebo zjevně chybná, budou zpravidla vždy dány důvody ke spojení obou věcí ke společnému projednání a rozhodnutí. O tzv. hlavní intervenci musí být vůči oběma žalovaným rozhodnuto stejně; bezdůvodnou žalobu proto musí soud zamítnout rovněž proti oběma žalovaným.

22. Srov. v literatuře Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200a. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 597 až 599); v historické literatuře viz HORA, V. Československé civilní právo procesní. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2010 (reprint původního vydání), str. 204 až 208; v judikatuře viz (zčásti) důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2009, sp. zn. [28 Cdo 1042/2008](#), a ze dne 2. 6. 2014, sp. zn. [28 Cdo 1638/2014](#), a důvody usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 9. 2020, sp. zn. [III. ÚS 2406/20](#).

II. Obecně k povaze řízení o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky.

1) Řízení o žalobě o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky patří mezi spory vyvolané insolvenčním řízením, jejichž prostřednictvím se ve vztahu mezi věřiteli navzájem vymezuje okruh osob oprávněných podílet se na rozvrhu výtěžku zpeněžení majetku majetkové podstaty (v případě konkursu), míra tohoto uspokojení a pořadí, v jakém dochází k úhradě pohledávek jednotlivých věřitelů. Ve smyslu ustanovení § 2 písm. d) insolvenčního zákona, ve spojení s ustanovením § 159 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, jde o tzv. incidenční spory. Ustanovení § 192 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona pak ve spojení s ustanovením § 201 insolvenčního zákona vychází z toho, že incidenční žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky se vedou za účelem zjištění popřené pohledávky.

Srov. např. [R 92/2014](#), k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil např. v usnesení ze dne 29. 8. 2019, sen. zn. [29 ICdo 109/2017](#), uveřejněném pod číslem 76/2020 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i v rozsudku ze dne 22. 12. 2022, sen. zn. [29 ICdo 12/2021](#).

2) Smyslem odporových sporů je přesně určit, s pohledávkou jaké výše (a pořadí) bude věřitel zařazen tam, kde je způsobem řešení úpadku dlužníka konkurs, do rozvrhu (případně zda bude uspokojen v jiném pořadí), neboť jejich cílem je vyřešení otázky zjištění pohledávky v návaznosti na popěrné úkony k tomu oprávněných osob. Nejvyšší soud nemá pochybnosti o tom, že takto deklarovaný smysl a cíl odporových sporů platí pro insolvenční řízení obecně, když předmětem úpravy insolvenčního zákona je řešení úpadku dlužníka některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo (mimo jiné) k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů [§ 1 písm. a) insolvenčního zákona], přičemž konkrétní způsob uspokojení věřitelů závisí na způsobu řešení úpadku (§ 165 odst. 1 insolvenčního zákona).

Srov. např. též důvody rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. [29 Cdo 2753/2019](#), a sen. zn. [29 ICdo 12/2021](#).

3) Nejde-li o případ jiného uplatňování pohledávek (srov. § 165 odst. 3 a § 203 a násl. insolvenčního

zákona) nebo o případ, kdy se pohledávka pokládá za „přihlášenou“ ze zákona, musí věřitelé, kteří hodlají být uspokojeni v insolvenčním řízení, podat přihlášku pohledávky [§ 2 písm. h) insolvenčního zákona], v níž (mimo jiné) vylicí důvod vzniku přihlašované pohledávky uvedením skutečností, na nichž se jejich pohledávka zakládá (§ 174 odst. 2 insolvenčního zákona). Platí tedy, že kromě dlužníka se insolvenčního řízení účastní též věřitelé, kteří předepsaným způsobem uplatňují své právo vůči dlužníku (§ 14 odst. 1 insolvenčního zákona).

Z uvedeného je zřejmé, že mechanismus insolvenčního řízení spočívá v tom, že jednotliví věřitelé v něm neztrácejí své individuální postavení v tom smyslu, že musí - jestliže chtějí dosáhnout v insolvenčním řízení uspokojení - sami za sebe (jednotlivě) uplatnit své právo podáním přihlášky pohledávky (popřípadě jiným předepsaným způsobem), v níž vylicí rozhodující skutečnosti, na nichž se jejich uplatňovaná pohledávka zakládá a které jejich pohledávku odlišují od pohledávek jiných věřitelů nebo od jiných pohledávek přihlášených jimi samými. Přezkoumání, zjištění a (poměrné) uspokojení pak rovněž probíhá samostatně (zvláště) ohledně každé takto individuálně přihlášené pohledávky. Podkladem pro zjištění pohledávky pak je (má být) hmotněprávní vztah mezi věřitelem přihlášené pohledávky a dlužníkem (skutečnost, že věřitel má podle hmotného práva vůči dlužníku právo na peněžité plnění v uplatňované výši a pořadí).

Srov. opět důvody rozsudku Nejvyššího soudu sen. zn. [29 ICdo 12/2021](#).

4) Za trvání konkursu vedeného na jeho majetek není dlužník osobou oprávněnou k podání incidenční žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky přihlášeného věřitele, bez zřetele k tomu, zda pohledávku popřel; podá-li takovou žalobu, insolvenční soud ji odmítne podle ustanovení § 160 odst. 4 insolvenčního zákona jako podanou neoprávněnou osobou.

Srov. např. opět [R 92/2014](#).

III. K žalobě o tzv. hlavní intervenci ve vztahu ke sporu o určení pravosti pohledávky projednávané v insolvenčním řízení dlužníka, jehož úpadek je řešen konkursem.

23. Pro účely posouzení, zda u odporových sporů vedených podle insolvenčního zákona (sporů o určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášených pohledávek, případně sporů o určení pořadí jiným způsobem uplatněných pohledávek) je ve smyslu ustanovení § 7 insolvenčního zákona přiměřeně uplatnitelná úprava tzv. hlavní intervence upravená v ustanovení § 91a o. s. ř. (včetně zvláštního vymezení věcné příslušnosti podle § 9a o. s. ř.), je nezbytné zvážit několik omezujících faktorů.

24. Především je zapotřebí mít na paměti, že incidenčním sporem o určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášené pohledávky se sporné otázky pravosti, výše nebo pořadí přihlášené pohledávky řeší [byť rozhodnutí insolvenčního soudu v takovém sporu vydaná jsou účinná (podle § 201 odst. 4 insolvenčního zákona) vůči všem procesním subjektům] jen pro potřeby insolvenčního řízení. Srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2020, sen. zn. [29 ICdo 63/2018](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 9, ročník 2021, pod číslem 91, jakož i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2021, sen. zn. [29 ICdo 13/2021](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2022, sen. zn. [29 NSČR 92/2021](#)).

25. Dále je nutné vzít v potaz, že tzv. žaloba z hlavní intervence, která by měla směřovat proti (všem) účastníkům odporového (incidenčního) sporu, pro účely vyřešení sporných otázek onou hlavní intervencí zpravidla nebude vždy obsahovat (jak uvedeno shora) stejné žalobní žádání vůči všem účastníkům sporu, do kterého se takto intervenuje. Přitom by zřejmě i v tom rozsahu, v němž žalobní žádání vůči některému z účastníků odporového sporu, do kterého se intervenuje, nemá (nebude mít) podobu požadavku na určení pravosti, výše nebo pořadí přihlášené pohledávky hlavního intervenanta, nýbrž požadavku na určení, že majitelem pohledávky, jejíž pravost, výši nebo pořadí má být určena

odporovým sporem, do kterého se intervenuje, je hlavní intervent (a kdy žalobní žádání bude tímto způsobem vybočovat z mezí odporové žaloby), bylo nutné podřídit žalobu z hlavní intervence procesním pravidlům platným pro odporový (incidenční) spor, do kterého se intervenuje, včetně zvláštní úpravy plynoucí potud nejen z ustanovení § 160 a násl. insolvenčního zákona, nýbrž i z ustanovení § 159 odst. 3 a 6 insolvenčního zákona.

26. Aniž by Nejvyšší soud v daném procesním rámci musel ve smyslu výše řečeného rozebírat jednotlivé procesní situace založené „konkurencí“ věřitelů téže pohledávky a popěrnými úkony osob nadaných popěrných právem ohledně takové pohledávky, pro insolvenční řízení, v němž je úpadek dlužníka řešen konkursem, obecně platí, že případné popření pohledávky přihlášeného věřitele dlužníkem má pouze účinky předjímané ustanovením § 192 odst. 3 částí věty za středníkem insolvenčního zákona (srov. v podrobnostech např. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2023, sen. zn. [29 ICdo 63/2022](#)). Dlužník „v konkursu“ tak jako osoba, jejíž popěrné právo nemá vliv na zjištění pohledávky přihlášeného věřitele, není osobou oprávněnou k zahájení odporového sporu o pravost, výši nebo pořadí pohledávky takového věřitele (srov. § 160 odst. 1 a 4 insolvenčního zákona a opět i [R 92/2014](#)) a tedy ani osobou oprávněnou do takového sporu intervenovat prostřednictvím institutu hlavní intervence podle ustanovení § 91a o. s. ř.

27. Jelikož se dovolatelce prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit věcnou správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud (při absenci vad řízení, k jejich existenci přihlíží z úřední povinnosti – § 242 odst. 3 o. s. ř.) dovolání jako nedůvodné zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].